

ŠEDÍ BASTARDI

JONATHAN
FRENCH

Špinavý, krví nasáklý skvost, který působí jako *Šílený Max* odehrávající se v Tolkienově Středozemi.

KIRKUS REVIEWS

HOST

ŠEDÍ
BASTARDI

JONATHAN
FRENCH

BRNO 2019

The Grey Bastards

Copyright © 2015, 2018 by Jonathan French

This translation published by arrangement
with Crown, an imprint of the Crown Publishing Group,
a division of Penguin Random House LLC

Cover design by Duncan Spilling LBBG

Cover photo © Larry Rostant

Translation © Hana Vrábelová, 2019

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2019
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-0164-9 (Formát PDF)

ISBN 978-80-275-0165-6 (Formát ePub)

ISBN 978-80-275-0166-3 (Formát MobiPocket)

Robe, tohle je pro tebe, brácho. A ty bys měl kurva vědět proč.

KAPITOLA

1

Šakal už se chystal vzbudit holky kvůli dalšímu kolu, když přes tenké stěny hampejzu zaslechl, jak Kaňour někde dole řve jeho jméno. Skrz mezery v polorozpadlých okenicích se dovnitř draly odporné paprsky ranního slunce. Vyskočil z postele, setřásl při tom ze sebe propletené údy děvek a poslední zbytky omámení vínem. Ta nová spala dál jako dřevo, ale Delia po takovém vyrušení zamručela a zdvihla zacuchané zrzavé kučery z polštářů, aby se na něj nesouhlasně zadívala.

„Co se, kurva, děje, Šaku?“

Jen se tiše zasmál a hupl do kalhot. „Shání mě Kaňour.“

Delia obrátila unavené oči v sloup. „Řekni tomu velkému trojákovi, ať drží kušnu. A vrať se do postele.“

„Kdybych mohl, tak to udělám, zlato,“ odpověděl Šakal a posadil se na postel, aby si nazul boty. „Kdybych mohl, tak to udělám.“

Vstal zrovna ve chvíli, kdy mu Delia začala mazlivě přejíždět prsty po zádech. Ani se neobtěžoval hledat brigantinu, jen na podlaze mezi odhozenými svršky holek vylovil svůj opasek, připnul si ho a upravil si popruh, na němž visel talwar. Cítil, že ho Delia pozoruje.

„Do pekel, seš fakt hezkej kříženec!“ pověděla mu. Z pohledu se jí vytratila ospalost, nahradil ji dobře nacvičený hlad.

Šakal to chvíli hrál s ní. Když si shrnul vlasy a svazoval je koženým řemínkem, schválně zatnul svaly a vystavoval je na odiv. Než rozrazil dveře a pospíšil si z pokoje, ještě na Deliu mrkl.

V chodbě vládlo šero a prázdno, stále se topila v pochmurné nehybnosti úsvitu. Prošel společenskou místností, a když obcházel stoly podobané dírami a převrácené židle, ani nezpomalil. Po nočních radovánkách zbyl už jen kyselý zápach rozlitého vína a potu. Pootevřenými dveřmi se dovnitř neodbytně dralo jasné světlo slibující nesnesitelně parný den. Šakal vyšel do oslňující ranní záře, zatnul zuby a přivřel víčka, jak se do něj opřelo slunce.

Kaňour stál u studny uprostřed dvora, pletence svalů na širokých zádech se mu leskly vodou. Šakal k němu přiklusal a postavil se vedle něj.

„Potíže?“

Kaňour lehce zvedl bradu a ukázal plnovousem připomínajícím piky na kartách na prašnou cestu vedoucí k pozemkům. Šakal sledoval jeho pohled a zahlédl pableskující siluety koní. Blížily se. Zaclonil si oči před sluncem, hledal jezdce. Když je našel, ulevilo se mu.

„Nejsou to koňomrdi.“

„Ne,“ souhlasil Kaňour. „Kavalerie.“

Šakal se trochu uvolnil. Lidské vojáky zvládnou. Kentauři by mohli znamenat jejich smrt.

„Ignacio?“ zamyslel se nahlas. „Přisahám, že ten starej podobanej vožrala dokáže vycítit, že mu někdo veze prachy, a nemusí ani vytáhnout paty z kastelu.“

Jeho přítel neřekl nic, jen se dál mračil na blížící se řadu jezdců. Šakal napočítal osm mužů, jeden z nich svíral korouhev, na níž se bezpochyby skvěl erb krále Hisparty. Ten vlající kus hedvábí v Souzených zemích znamenal jen málo a Šakal nespouštěl oči z vedoucího jezdce.

„To je Bermudo,“ ozval se Kaňour vteřinu předtím, než Šakal sám přes prašný oblak odhalil kapitánovu totožnost.

„Kurva.“

Šakal si náhle přál, aby kuši nenechal pod Deliinou postelí. Krátce pohlédl na Kaňoura, naprosto neozbrojeného, až na poloplné vědro ze studny, které stále svíral v rukou. Přesto jeho vzezření často stačilo, aby mnohé odradilo od boje. Jak se tradovalo mezi členy kopyta, i Kaňourova hovna měla svaly.

Šakal taky nebyl žádné nedochůdče, ale přítel ho o celou hlavu převyšoval. Dokud Kaňour dokázal skrývat tetování Bastarda, pokrývající jeho silné paže a záda, podle holé hlavy, popelavě šedé kůže, svalnaté postavy a vyčnívajících dolních tesáků by ho mnozí mohli považovat za čistokrevného orka. Na smíšený původ u něj ukazoval jen plnovous, rys, který Šakal po svém lidském rodiči nepodědil.

Jezdci na koních se rozestoupili kolem studny a Šakal se zazubil. Nejspíš ho nepokládali za jednoho ze siláků, ale byl dost velký, aby ta lidská štěňata zaváhala. Podle čistých šarlatových šerp, helem vyleštěných, až se leskly, a odvážných, zachmuřených výrazů se jednalo o nováčky. Husté kníry teď na dvorech v Hispartě nejspíš považovali za poslední výkřik módy, protože nad každým horním rtem se vyjímal cosi podobného macaté, navoskované housence. Nad každým rtem až na ten Bermudův. S nakrátko střiženými vlasy a výrazným dlouhým nosem připomínal jednoho z dávno mrtvých tyranů zpodobněných na mincích starého Impéria.

Kapitán přitáhl oteže.

Chvilí si pozorně prohlížel dvůr, zrakem ulpěl na stájích, které Sancho udržoval pro své hosty.

Šakal namísto pozdravu zdvihl bradu. „Bermudo. Koukám, že zajíždíte nové kluky. Copak, chtěli na vlastní oči vidět, že i v nebezpečnejch oblastech se dá sehnat kunda?“

„Kolik vás tady je, Bastardi?“

Ta otázka zněla nenuceně, skoro lenivě, ale Šakalovi neuniklo, jak se Bermudo snažil zastříit obavy.

„Nechcem vás tu přepadnout, kapitáne.“

„To není odpověď.“

„Si pište, že je.“

Bermudo pohledem vyhledal jednoho ze svých jezdců a gestem mu ukázal na stáje. Vybraný jezdec zaváhal.

„Běž prověřit stáje,“ pověděl mu kapitán pomalu, jako by něco vysvětloval natvrdlému dítěti.

Muž se vzpamatoval a ostruhami pobídl koně k západní straně dvora. Jeho spolubojovníci přihlíželi, jak si vede. Šakal sledoval zase je.

Všichni drželi polokopí a kulaté ocelové štíty, kabáty se šupinami jim poskytovaly další ochranu. Pět z nich zneklidnělo, prozradilo je, jak napjali otěže svým koním. Ten poslední se zjevně nudil, protože teatrálně zívł. Kapitánův poslíček sesedl, přivázal koně ke sloupku a teď odměřeným krokem kráčel do stájí. O chvíli později se na ostré ranní slunce ospale vypoťácel Sanchův stájník. Kavalerista ho po chvíli následoval.

„Tři divočáci a spřežení mul,“ oznámil, když přijel zpátky.

„To spřežení patří třem horníkům,“ řekl Šakal Bermudovi. „Myslím, že jsou z Traedrie. Ti vás taky nechtěj přepadnout.“

„Ne,“ odvětil Bermudo. „Mají povolení provádět průzkum v horách Amfory. Víím to, protože jsem sám ten výnos vypisoval. Nicméně vy takové povolení nemáte.“

Šakal se užasle zadíval na prázdnou oblohu kolem. „Kaňoure? Někdø přenesl Sanchův bordel do Amfor, když jsme spali?“

„Ty vrcholky vypadaj menší, než si pamatuju,“ prohlásil oslovený. „Vlastně nejsou vůbec vidět.“

Bermuda to zjevně nepobavilo. „Vy zatraceně dobře víte, co tím myslím.“

„Ale ano,“ řekl Šakal. „A vy víte moc dobře, proč kapitán Ignácio dovolil, abychom tu byli.“

„A ujistil vás o tom, než odsud včera večer odjel?“

Kaňour zkrřivil tvář. „Ignácio se tady včera večer neukázal.“

To sice byla pravda, ale Šakal by byl radši, kdyby to vyšlo najevo o něco později. Kapitáni se navzájem nenáviděli, ale to ještě nevysvětlovalo, proč Bermudo při zmínce Ignácioova jména zbystřil jako lovecký pes větřící kořist. Taky to nevysvětlovalo jeho přítomnost v nevěstinci. Urozený kapitán nevyužíval služeb Sanchoových holek a jen velmi zřídka jej bylo možné zastihnout tak daleko od kastelu.

Šakal se pokusil nastražit novou návnadu. „Jděte dovnitř, neradi bychom vás zdržovali. Určitě chcete rozfofrovat nějaký ty výlohy.“

Bermudo odfrkl.

„Pohledte, pánové,“ prohlásil. Pohledem spočinul na Šakalovi a Kaňourovì, a přitom se dokázal tvářit přehlřživě. Takovou schopnost ovládali jen lidští šlechtici. „Dva jezdcì smřšené krve. Z kopyta Šedých

bastardů. Naučíte se je rozeznávat podle ohavných značek na jejich těle. Některé poznáte i podle jejich absurdních jmen. I přes oficiální rozdělení si všichni myslí, že tahle země jim celá patří, takže je najdete i na místech, kde nemají co dělat, jako tady v tomto podniku, kde nestydatě ignorují, že se nacházejí na území Koruny. V takových případech máte pravomoc je vykázat. I když je často nejlepší dovolit jim, ať se ukojí a jdou o dům dál. Na rozdíl od dvou pářících se psů je potřeba víc než vědra vody, abyste zastavili poloorka v říji. Jsou... otroky nižších pudů.“

Šakal jeho urážky přešel bez povšimnutí. Zadíval se za Bermuda a usmál se na kavaleryisty rozestoupené za ním. „My děvky fakt *zbožňujem*. Pardon. Hledáme povyražení s povolnou společností. Řekl bych, že tak byste tomu říkali tam na severu. Každopádně, Sancho a jeho holky jsou vždycky pohostinní.“

Bermudo zkrřivil znechuceně rty, ale promluvil někdo jiný, ten zívající kavaleryista, který se teď nenuceně ušklíbal.

„Nikdy bych si nezaplátil ženu ochotnou líhat s poloorky.“

„Tak to abys začal šukat vlastního koně,“ zamručel Kaňour.

Nový kavaleryista vyvalil oči a Šakal se usmál. „Má pravdu. V Souzenejích zemích nenajdete šlapku, kterou bychom nezkazili. Jsem si jistý, že by vzaly vaše prachy, ale bez urážky, hoši, nedivte se, když si nevšimnou, že jste do nich vrazili ty vaše mrňavý růžový ptáčky.“

Muž se viditelně naježil. Když se na něj Šakal zadíval pozorněji, všiml si, že jeho knír nedokázal úplně zakrýt zaječí pysk. Ostatních šest nejistě vrhalo pohledy směrem k Bermudovu zátylku, jako by jim mohl poradit. Kapitán měl helmu připoutanou k sedlu a v ruce netřímал kopí, ale šel rukou k jílci svého meče.

„Dělejte potíže,“ zavrčel Bermudo a zatvářil se nelítostně, „a já vás potáhnu za koněm celou cestu až k vašim lidem, a je mi jedno, jak jste se s Ignáciem dohodli.“

Šakal zahákl palce za opasek, ruka mu tak spočinula blíž vlastní zbrani. Dokázal pózovat stejně dobře jako kapitán. „Nemáme s váma problém.“

„Ne, pokud si nezačnete,“ přisadil si Kaňour.

Bermudo těkal pohledem mezi oběma kříženci. To vážně zvažoval, že prolíje krev? Opravdu by ten arogantní pitomec riskoval krevní mstu, jen aby si zachoval tvář před skupinkou urozených vydědenců v nových sedlech a s vlhkými sny o hrdinství?

Bermudo zatnul zuby, jak přemáhal vlastní hrdost, ale než se rozhodl, zaječí pysk pobídl koně ke studni.

„Ty tam,“ oslovil Kaňoura a ukázal kopím, „naplň tamhleten žlab.“

Šakal pohrdavě odfrkl a sledoval, jak mezi rekruty proběhla vlna nejistoty. Všichni upírali zrak na výmluvného spolubojovníka.

Bermudo po něm střílel varovně pohledem. „Kavaleristo Garcío..“

Mladík jen mávl rukou. „To je v pořádku, kapitáne. Máme poloorčí sluhý ve vile mého otce. Musí se držet pěkně zkrátka, nebo zdivočí. Tihle dva očividně už dlouho nedostali výchovný výprask. Ten nedostatek pokory se dá velmi rychle napravit. Tkví to jen v tom, jak se k nim chováte.“ Líně shlédl dolů na Kaňoura. „Řekl jsem, ať naplníš ten žlab. Hni sebou, podvratáku.“

Šakal zaslechl skřípění namáhaného dřeva, jak Kaňour sevřel vědro, až mu zběly klouby. Bude stačit pár okamžiků a poteče krev.

„Měl byste tomu nováčkovi přitáhnout uzdu, kapitáne,“ prohlásil. A myslel to smrtelně vážně. „Možná nemá páru, co může takovej naštvanej trojkrevnej člověku provést.“

Bermudova povýšenecká maska se pomalu začínala drolit. Stejně jako Šakal si uvědomoval, že to všechno může skončit špatně. Ale zatnul zuby a to porušení kázně dovolil.

Kurva.

Už se nedalo dělat nic, jen se rozhodnout, či krev poteče a kolik jí bude.

„Takže, kapitáne,“ ozval se Šakal, „co ten hejsek provedl, že ho vyhnali až sem? Dluhy ze sázení? Ale ne, že by na to Kaňour předtím kápl? Tvýho chlápka přistihli s oblíbeným hřebcem jeho fotra. Ojžděl ho bez sedla. Hezky mu ho šoupl do stáje.“

Samolibý kavalerista bodl tupým koncem kopí Šakala přímo do obličeje. Provedl to tak nenuceně, tak líně, že měl kříženec spoustu času uhnout, ale poloork nechal ránu dopadnout. Bolestí se mu zajiskřilo

před očima a zapotácel se, ruka mu vystřelila k tepajícimu nosu. Slyšel, jak Kaňour zavrčel, ale poslepu hmatl volnou rukou a položil ji příteli na paži, silnou jako kmen stromu, aby zabránil případné odplatě. Odplivl si, počkal, až se mžitky rozplynou, a pak se znovu napřimil.

„Budeš se vyjadřovat slušně,“ rozkázal kavalérista García. „Ještě jednou promluv tak opovážlivě a nechám tě ve jménu našeho krále zpráskat jako koně.“

Šakal se zadíval přímo na Bermuda. Zjistil, že se kapitánovi do tváře vkradla nervozita, ale také plíživý výraz uspokojení.

„Krále?“ zeptal se Šakal a vsrkl poslední zbytky krve ze zubů. „Kaňou-re? Znáš královo jméno?“

„Kdosi-jakejsi první,“ odpověděl Kaňour.

Šakal zavrtěl hlavou. „Ne, ten chcipl. Teď je to Ten-a-onen tlustej.“ Kaňour přimhouřil oči. „To nezní správně.“

„Zpropadení sazokožci!“ zařval García.

Šakal si ho nevsímal, rozhodil rukama, jako by si nevěděl rady. „Na jméně se asi neshodnem. Každopádně je to nějakej degenerát, vycpanej pytel hoven, co se žení s vlastníma sestřenicema, šuká svy sestry a vydržuje si malý klučíky, aby mu na to jeho malinký péro dávali pijavice.“

Garcíovo kopí tentokrát Šakal zachytil ve chvíli, kdy jím muž bodl, a použil setrvačnost, aby útočníka stáhl dolů ze sedla a za letu ho naměřoval na střechu studny. Kůň se ržáním zacouval dozadu. García se zmítal na zemi, nenadával, jen prskal vzteky a pokoušel se vstát. Šakal ho popadl za plášť kavaléristické uniformy, přetáhl mu ho přes hlavu a skrz zaprášenou látku jej praštil pěstí do obličeje. Muž padl jako podtátý.

Rozrušení koně neklidně přešlapovali, ale muži na jejich zádech pře-kvapeně ztuhli. Bermudo viditelně pobledl.

Šakal ukázal na Garcíu na zemi. „Myslím, že pro tyhle panice je to dobrá lekce, kapitáne. Co vy na to?“

Bermudo nebyl hlupák. Věděl, že se mu nabízí šance. Se strohým přikývnutím jí využil.

García však zůstal při vědomí. A rozum se mu zcela vytratil. Posadil se, strhl si plášť z hlavy a z úst se mu řinula krev a jedovatosti.

„Kapitáne,“ zuřil, máchal vyčítavě prstem mezi Šakalem a Kaňourem. „Vyžaduji, aby tito dva byli odvedeni s námi do kastelu a pověšeni.“

Šakal se zasmál. „Pověšeni? Nejses mrtvej, padavko. Vyměnili jsme si urážky, tys mi rozbil nos, já ti dal do zubů. To je všechno. Stalo se. A teď běž dovnitř, smoč si ptáka a zapomeň na to.“

Ale García jako by nedokázal uvažovat rozumně. Pomstychtivě se zahleděl na Bermuda.

„*Kapitáne?*“ Sice ho označil příslušnou hodností, ale to oslovení mělo daleko k úctě, kterou by měl nadřízenému prokazovat.

Šakal a Kaňour se na sebe podívali. Co to mělo být? Rozhodně se nestalo poprvé, že by si kavaléristé a jezdcí kopyta vjeli do vlasů. A u Sancha k tomu docházelo častěji než kdekoli jinde. Nastal čas, aby se rozjeli každý vlastním směrem.

Uprostřed Bermudova horního rtu perlila kapka potu. Vypadal rozpolceně, zvažoval možnosti, které se mu zjevně nezamlouvaly.

„Bermudo...“ pokusil se Šakal upoutat mužovu pozornost, ale García ho překřičel.

„Budete tady strádat donekonečna, kapitáne!“

Byla to výhrůžka. A Bermudo se rozhodl.

„Na ně!“ rozkázal.

Bermudo se pokusil tasit meč, ale vědro ho zasáhlo do čela dřív, než stačil zbraň vytáhnout byt jen z poloviny. Kaňour vědrem mrštil takovou silou, že z něj neukápla jediná kapka, dokud nenarazilo do kapitánovy lebky. Ten sjel ze sedla, zbaven vědomí dřív, než vůbec dopadl do prachu dvora.

Než se mohl kavalérista vztekat dál, Šakal ho kopl do brady a García se znovu natáhl. Ostatní jezdce však násilí páchané na jejich druhovi ve zbrani nezastrašilo, naopak jen posílilo jejich odhodlání, a všech šest jich sklonilo kopí. Šakal tasil meč a plynulým pohybem jej hodil Kaňourovi, nepřestával při tom svírat Garciovo kopí, které namířil proti jezdčům.

Než však kavaléristé mohli pobídnout koně vpřed, pohledy upřeli kamsi vzhůru a vyvalili oči. Zpoza Šakalovy hlavy se zvonivě ozval hlas.

„Pořádně si to rozmyslete, vy fousatí kastráti!“

Šakal se usmál. Ten hlas byl nevrlý, panovačný a velmi povědomý. Kopí kavaleristů klesla ještě níž, všichni do jednoho zírali s otevřenými ústy.

„Jdeš právě včas, Nady!“ zavolal Šakal přes rameno. Škodolibě se na muže usmál. Pak se však obrátil. O chvíli později spadla brada taky jemu.

Nádherná stála na střeše nevěstince, v každé ruce držela kuši, obě měla nabitě a mířila jimi na jezdce. Byla úplně nahá.

„Krvácíš, Šaku.“

Šakal dokázal jen zamručet a přikývnout. Znal Nádhernou od dětství, ale ani jeden z nich už dítě nebyl.

Světle zelenou kůži měla bezchybnou, bez našedlého tónu typického pro většinu poloorků, a hebkou až na místa, kde se pod ní bouřily svaly nebo se dmula křivkami. Obojího měla na rozdávání. Tmavě hnědé vlasy jí padaly v zakroucených copáncích na urostlá ramena. Dvě těžké kuše držela pevně, hroty šipek mezi rameny lučiště se ani nezachvěly. Ten pohled byl působivý. A podle ohromeného ticha, rozléhajícího se na dvoře za ním, kavaleristé dospěli ke stejnému názoru.

Chytrá Nádherná, vždycky využila každou výhodu, i když jich potřebovala jen málo.

„Krvácíš,“ zopakovala, „a mě probudili až moc brzy. Někdo musí chcípnout.“

Garcíovi se podařilo odpotáčet se ke svým spolubojovníkům a zdvihnout třesoucí se prst.

„Vy špinaví popelavci!“ zaječel pištivě skrz oteklé rty. „Všichni skončíte na šibenici! Na ně, muži! Na ně!“

„Tamtoho,“ zamručel Kaňour.

„Tamtoho,“ potvrdila Nádherná a těžký šíp se zabodl Garcíovi do oka.

Muž ztuhle padl nazad, z levého očního důlku mu vykvetlo opeření těžké šipky. Kavaleristé kleli a snažili se udržet vzpínající se koně pod kontrolou.

„Ještě mi jedna šipka zbyla,“ oznámila jim Nádherná. „Má někdo zájem?“

Nikdo se dobrovolně nepřihlásil.

Šakal se prudce otočil k jezdcům.

„Než kdokoliv z vás řekne něco přitroublýho jako ‚O tom se dozví můj táta!‘, nezapomeňte, že jste všem ukradený. Tam na severu, nebo jakékoli civilizovanéj klenot teď nazýváte domovem, o vás nikdo nestojí. Kdyby jo, tak tady nejste.“

Šakal přešel klidným pohledem po každém z jezdců a v duchu si poznamenal, kdo sklopil zrak.

„Narodili jste se jako třetí nebo čtvrtí? Aspoň jeden z vás je určitě parchant. Všechny vás sem odlifrovali, ať se na vás zapomene. Ať hlídáte pohraničí a dáváte pozor na orky. Tady nemáte žádný zázemí, žádný výhody.“ Šakal pohodil kopí na Garcíovu mrtvolu. „On na to zapomněl. Neudělejte stejnou chybu. Jestli chcete přežít první rvačku se siláky, radši byste se k nám křížencům měli chovat hezky. My vás udržujem v bezpečí. Bermudo má pravdu. Prohlásili jsme to tady za svý. Ale nejsme jediní. Orkové týhle zemi říkaj Ul-wunduly. Myslí si, že jim patří. A když nad nima budete ohrnovat nos, z omylu je tím nevyvedete. Vaši fotrové vám tady nepomůžou. Král, ať už se jmenuje jakkoliv, vám tady nepomůže. Jen my podvrtačí jo. Vítejte v Souzenejch zemích.“

Šakal kývl na Kaňoura a o krok ustoupil. Hromotluk zvedl bezvládného kapitána ze země, jako by Bermudo nevážil víc než děcko.

„Tobě stačil jen kýbl s vodou, Mudíku,“ poznamenal a položil muže na hřbet jeho koně. Pak předal otěže zvířete jednomu z kavaléristů.

„Zavezte ho zpátky do kastelu,“ pověděl jim Šakal. „Povězte kapitánu Ignáciovi, že kavalerista García odmítl poslechnout rozkazy tady Bermuda a praštil ho. Než aby čekal na potrestání, radši se zdejchnul na koni pryč, a když ho viděli naposled, mířil na území kentaurů. Šedí bastardi se dobrovolně nabídli, že ho vypátrají. Ale nejsme si jistí, jestli ho někdy někdo najde. Až se Bermudo probere, bude si to chtít pamatovat právě takhle. A vy ostatní taky. Pokud nechcete válku s poloorčím kopytem.“

Nikdo neodpověděl. Poblledli. Tvářili se mírně.

„Teď je ta chvíle, kdy všichni kejvnete na souhlas!“ zavolala na ně Nádherná ze střechy.

Jezdci poslušně zakývali hlavami v helmách.

Šakal ukázal paži směrem k cestě, jako by je naváděl. Během pár minut z řady jezdců zbyla jen mihotavá šmouha na obzoru.

Šakal zjistil, že na něj Kaňour upřeně hledí a vrtí hlavou.

„Co je?“

„Pěkněj proslov, ctihodnej Šakale.“

„Zacpi si hubu strukem, Kaňoure.“

Šakal si opatrně ohmatával nos. Nádherná seskočila ze střechy, vypracované svaly na jejích dlouhých nohou snadno zpracovaly náraz.

„Až příště budeš oblbovat třasořitky hezkejma slůvkama, nezapomeň při tom na brum,“ pověděla Šakalovi a hodila mu prázdnou kuši.

„Až nás příště přijdeš zachraňovat, ohákní se přesně takhle,“ opáčil a rukou ukázal na její nahotu.

„Vyliž mi, Šaku!“

„To se o tebe nepostarala jedna ze Sanchovejch holek?“

„Ano, postarala,“ odpověděla a obrátila se k němu zády, aby zamířila zpátky ke dveřím hampejzu. „Ale jako všechny děvky by nejradši měla hlavu mezi *tvejma* nohama.“

Šakal nestydatě pozoroval důlky nad Nadyiným pevným zadečkem, dokud nezmizela ve stínech vykřičeného domu.

Vzpamatoval se až ve chvíli, kdy mu Kaňour lupnul jednu po zátylku.

„Musíme se vrátit.“

Šakal se poškrábal na bradě. „Já vím. Postarej se o mazly.“

Než se však Kaňour stihl vydat do stájí, ze dveří, které nedávno pohltily Nádhernou, se vykutálel majitel nevěstince. Příjemné trnutí v Šakalových koulích se okamžitě vytratilo.

Sancho opatrně protáhl otlé tělo dveřmi a ztěžka se vykolébal do dvora, přihloupě špulil drobná ústa zděšením. Těch pár zbývajících vlasů mu lnulo k hlavě jako ulízaná černá šmouha a už teď je zaléval pot. Sancho se zahleděl na mrtvolu kavalerysty. Pomalu zavrtěl hlavou, až se mu ledabyly oholené líce zatřásly.

„Jsem zničen.“

Šakal se uchechtl. „Neříkej mi, že je to první chlapík, co ti tady chcípl, Sancho.“

„První kavalérista!“ ucedil tloušťík přiškrceně. „A ani nejde o jednoho z Ignáciových plebejců, je to zasraná modrá krev! Co jste to provedli?“

„Zbavili tě hosta, co by v budoucnu dělal potíže,“ odpověděl Šakal. „Ta prasečí kejda by určitě mlátila tvý holky, to se vsad.“

„S tím bych se vypořádal! Ale s tělem vyhoštěného zemana si tak lehkou neporadím.“

„Ale jo. Dej vědět Kalňáčímu muži.“ Šakal ukázal na Garcíu s rozhozenými údy. „Ať se zbaví našeho zesnulýho přítele.“

Při zaznění toho jména pasákova upocená velká tvář pobledla.

„Má dohodu s naším šéfem,“ ujistil Šakal Sancha dřív, než majitel hampejzu mohl propadnout panice.

„Seš si jistej, že ho do toho chceš zatahovat?“ vložil se do hovoru Kaňour, váhavě vraštil vousatou tvář. Šakal si nebyl jistý, koho tím jeho přítel myslel, jestli šéfa, nebo Kalňáka, ale neobtěžoval se s vypyťováním. Prostě to tak udělají.

Soustředil se na podávání instrukcí Sanchovi. „Pošli holuba. Až sem Kalňáčí muž dorazí, předej mu tělo a koně. Řekni mu, že je to pro Šedý bastardy.“

„A co já?“ vyzvídá Sancho. „Co dostanu za to, že vám budu dělat prostředníka?“

Šakal se zhluboka nadechl. „Co chceš?“

„Však ty víš,“ pověděl mu majitel nevěstince.

„Vím,“ připustil Šakal. „Dobře. Povím to šéfovi.“

Pasák si ho chvíli prohlížel vypoulenýma očima a pak přikývl. Věnoval kavaléristovi jeden poslední, zasmušilý pohled a oddusal dovnitř.

Kaňour zatnul zuby. „Jílmistra to nepotěší.“

„Dny, kdy jsme se ho snažili potěšit, jsou skoro u konce, tak by si na to měl začít zvykat,“ odpověděl Šakal a bolavým nosem ztěžka vyfoukl vzduch. „Připrav se, pojedem.“

KAPITOLA

2

Bylo vedro ještě dávno předtím, než slunce vystoupalo do výšky. Šakal jel v čele, udával rychlé tempo, aby mu proud vzduchu ovíval kůži. Krb byl dobře odpočatý a nadšeně běžel, takže ho Šakal nechal uhánět po libosti, štětiny na divočákově hřbetě svíral jednou rukou. Sedělo se mu pohodlně, soudkovitou hruď zvířete svíral stehny a paty měl zapřené, přizpůsobil se Krbovu rytmu.

Ošlehané, sluncem zalité planiny Ul-wundul se rozprostíraly všude kolem nich. Každý balvan a zakrslý keř mýjeli se zašuměním větru. Šakal se snažil představit si doby, kdy kopyta neexistovala. Nebylo to zas tak dávno, kdy poloorci sloužili jako otroci a divočáci, na nichž jezdili, zase jako tažná zvířata. Minulost to byla stará jen pár desetiletí, změna nastala jen hrstku let předtím, než se Šakal narodil, ale přesto si to nedokázal představit. On žil pro jízdu na prasatech, pro ten pocit, kdy pod sebou vnímáte sílu zvířete funičiho jako kovářský měch, které odhodlaně zanechává míle v oblaku prachu vznášejícím se za dusajícími kopyty.

Krb vzbuzoval respekt, vyšlechtili ho pro rychlou jízdu. Od těžkopádných tvorů, kteří tahali povozy a poháněli vodní mlýny během Vpádu orků, jej dělily celé generace. Jílmistr a další staří pamětníci tvrdili, že první divočáci bývali neúnavní a plní energie, ale jejich síla se hodila tak akorát k tahání těžkých nákladů. Lidé tahle zvířata pojmenovali jako velké jelení prase vousaté, poloorčí otroci, kteří je měli na starosti, jim však láskyplně přezdívali barbaři.

To jméno se ujalo, ale barbaři nesoucí na zádech kopyta kříženců už se dali považovat za opravdové oře, nikoli za tažná zvířata. Byli o čtvrtinu menší v kohoutku než hispartští hřebci a měli kratší nohy, na menší vzdálenosti je proto koně svou rychlostí snadno překonali, ale na delší běh v drsném terénu se jim díky až děsivě mohutnému a výkonnému svalstvu nemohl nikdo rovnat. Od slabin až k plecím jim téměř chyběla srst, hřbet jim zdobil jen hřeben hrubých štětín a hřívá kolem krku, jež jim visela i z dolní čelisti. Dvojice klů se vertikálně vynořovala z kůže dlouhého zužujícího se rypáku, načež se ostře stáčela zpátky k čelu zvířete. Kly nikdy nepřestaly růst a často bylo možné zahlédnout divoké barbary pokročilejšího věku, jimž kly začínaly vrústat až do lebky. Důsledkem pečlivého šlechtění se u těch domestikovaných rozestupovaly v ostrém úhlu od sebe, jezdci na dosah. Ti klům přezdívali tahače sviní, protože se daly v nouzových případech popadnout a použít k nasměrování prasete, kam bylo potřeba. I ochočení barbaři se takovému zacházení vzpírali, takže jejich jezdci museli mít značnou sílu. Rozhodně toho nebyla schopna většina lidí, a proto se radši drželi svých drahocenných koní. Křehotinky na koníčcích, jak často prohlašoval Bouřňák.

Další sada klů vyčnívala barbarovi z dolní čelisti a představovala jeho nejzákeřnější zbraň. Krb měl klektáky výjimečně dlouhé, na což byl Šakal obzvláště pyšný, stejně jako na nazlátlou barvu mazlových štětín. Krb vypadal na pohled mnohem pěkněji než Kaňourův mohutný oř barvy bláta honosící se poetickým jménem Vozmrd.

Těsně po poledni Šakal zavelel, aby zastavili u širokého, třpytivého přítoku řeky Lucíi, odpočinuli si a napojili divočáky.

„Co se děje, Šaku?“ zeptala se Nádherná a sesedla. „Delia a ta nová tě tak vysály, že tě bolí koule a nemůžeš dojet domů? Proto ta přestávka?“

„Není to kvůli mně,“ odpověděl Šakal s úsměvem. „To aby ten Kaňourův tlustej pytel, kterému říká prase, nechcípł vedrem.“

„Neposlouchej ho, Vozi,“ prohlásil Kaňour, a než prase plesknutím po zadku popohnal do vody, ještě ho políbil na hlavu. Vozmrd se s hlasitým frkáním připojil ke Krbovi a Nadyině bezejmennému zvířeti. Prasata